

[Pia Gjellerup]

big er gået af 1989, for da vil vi kunne få et lille indblik i, om det er skatteministerens principielle holdning, at der ikke skal ankes, uanset hvad embedsmænd ellers måtte sige, for ministeren vil kun lytte til embedsmændene, men absolut kun selv tage stilling ud fra det princip, at der ikke skal ankes.

Spørgsmålet om at være overdommer tror jeg nok at skatteministeren fik vreden til, at det, at han ankede, var at sætte sig som dommer. Nej, det principielt ikke at ville anke afskærer vores egentlige dommere ved domstolene fra at fungere som sådanne i sager, der er væsentlige og principielle, sager, hvori der er en kerne, som vil kunne genfindes i talrige andre sager.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil godt vende tilbage til ministerens ansvar. Det er ministerens ansvar, om der skal ankes eller ej. Ingen tvivl om det. Det er ministerens forpligtelse at tage stilling til, om der skal ankes eller ej, ud fra de konkrete omstændigheder i en konkret sag. Men det er lige præcis det, ministeren ikke gør. På grund af en ideologisk holdning til disse ting, og uanset hvad hans rådgivere siger, anker ministeren ikke. Det er virkeligheden. Der tages jo ikke den saglige, konkrete stilling i den konkrete situation til den konkrete sag, for ministeren har besluttet, at sådan skal det nu være. Men det er ikke at forfølge sit ansvar. Det er at løbe fra det.

I øvrigt giver det også det problem, at det skaber en vældig asymmetri, når kun én type sager – nemlig dem, der går skatteyderen imod – bliver prøvet, mens sager, hvor skatteyderen får medhold, aldrig bliver prøvet. Ligesom vi somme tider oplever, at sager, der går skatteyderen imod, efter anke får et andet resultat, kunne man lige så vel forestille sig, at sager, hvor skatteyderen får medhold, også kunne opnå et andet resultat.

Derfor mener jeg, at det er vigtigt, at man i den konkrete situation tager en konkret stilling og ikke bare render fra ansvaret og siger: Jeg vil ikke anke.

Jeg mener, fru Pia Gjellerup har ret. Vi fik tallene i forbindelse med behandlingen af 1987-forslaget, og det år, hvor der var anket flest sager, var det – hvis jeg husker ret – 22, og ellers lå det mellem 8 og 12, så det er rigtigt, at det er en halv snes sager om året. Så når ministeren under debatten har antydnet, at der bliver

slæbt tusinder af mennesker gennem systemet, har det ingenting på sig.

Jeg vil gerne understrege, at det er rigtigt, at der ikke har vist sig et flertal for SF's forslag i denne udgave. Nu har vi før som skatteordførere været ude for, at der ved en førstebehandling ikke forefandt et flertal – Hammershøilovgivningen f.eks. – og alligevel er det lykkedes at få sagen igennem.

Men jeg vil gerne understrege, at der i denne debat har været et krystalklart flertal for en kritik af den måde, ministeren har administreret på. Hr. Glistrup kalder det ministerens misforståede idealisme. Hr. Bjarne Ørum er endnu blidere mod ministeren – han er jo også fra et regeringsparti, så det er ikke så underligt – men fra Fremskridtspartiet på den ene side over Socialdemokratiet, SF og til De Radikale på den anden side har der været kritik af ministerens administration. Jeg håber, at denne debat om ikke andet vil medføre, at ministeren tager sit ansvar alvorligt og ser på de konkrete sager og overvejer at anke dem, hvor det er berettiget. Jeg siger ikke, de skal ankes alle sammen. Det har jeg også gjort opmærksom på i bemærkningerne.

Jeg vil godt tage en enkelt detalje op: det særlige personfradrag, som kostede 1,5 mia. kr. Efter min opfattelse var det rigtigt af ministeriet at prøve den sag ved en højere ret, for afgørelsen var i åbenbar modstrid med Folketingets hensigt med den lovgivning, der forelå. Der var tale om et teknisk koks i Skattedepartementet, hvor man på grund af en uklar formulering nåede til det resultat, at enker i dødsfaldsåret får 3 personfradrag. Det har aldrig nogen sinde været hensigten. Det er ulogisk i forhold til enhver anden lovgivning, og ingen var i tvivl om, hvad lovgivernes hensigt var. Derfor var det rimeligt, da der opstod uklarhed, at man prøvede sagen, når afgørelsen krystalklart var i modstrid med det, der var hensigten med loven om enkerens personfradrag.

Ministeren kan ikke i sin administration finde én eneste skatteforvaltning i landet, der ikke også kritiserer ham. På møder med ligningskommission, amtsligningsråds- og skatterådsmedlemmer har kritikken af ministeren været sønderlemmende, og jeg tror altså, at det udvalgsarbejde, som nu kommer – vi behøver jo ikke gennemføre det hele som en debat i salen – vil vise, at vi kan finde frem til en lovgivning,